

— Байрякъ! каза той смаянъ. Дѣйствително той распозна на слънчовото освѣщение, единъ чървенъ прѣпорець, побитъ въ скалата на връхъ бърдото. Вѣтърътъ тихо развѣваше това знаме, което трѣбваше да се види и отъ Бѣла-Черкова.

При самото знаме нѣмаше никого. Кой го бѣше забучилъ тамъ? и за какво? сигналъ ли бѣше за бунтъ? Огнановъ го зе за послѣдното. Друга разумна смисълъ присѣтствието на това знаме неможеше да има.

Огнянова го не сдържѣ. Той напуснѣ всяка прѣдпазливостъ, искокнѣ изъ скривалището си и бързо се покачи на връха, отъ който бѣ слѣзълъ, та погледнѣ отъ тамъ къмъ Бѣла-Черкова. Стори му се сега, че достигатъ до него отдалечени глухи гърмежи отъ пушки . . . . . Отъ дѣка идѣхѣ тѣ? . . . Той впиваше очи въ града . . . Внезапно, благодарение на извънредно чистия и прозрачния въздухъ, той можѣ да забѣлѣжи и пѣкакви бѣли димчета, каквито произвежда огнестрѣлно оръдие, въ горния край на Бѣла-Черкова!

— Бунтъ! бунтъ е това въ Бѣла-Черква, извика той радостно; вѣрнитѣ ми приятели Соколовъ, Поповъ, Редакторътъ, бай Мичо не сѣ кръстосвали рѣцѣ . . . Види се, възстание е избухнѣло сега на други мѣста . . . И това знаме е условиятъ знакъ! . . . Загасналиятъ пожаръ се е съживилъ . . . Възстание, Боже! надѣждата не е изгубена! . . . И той, като крилатъ, се спусти на долу по лъзгавата трева, низъ шеметнострѣмната урва.

V.

Г р о б и щ а .

Нощниятъ мракъ бѣ съвсѣмъ наднѣлъ, когато Огняновъ излѣзе изъ тъмния и насѣяния съ канари долъ на Мънастирската рѣка.